

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 017909 16 Кж
Бања Лука, 14.06.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог Р.М., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби, обраниоца оптуженог, адвоката Р.Ћ. из Бање Луке, изјављене против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017909 16 К од 24.03.2016. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републичког тужилац Бранко Митровић, оптужени и његов бранилац, донио је 14.06.2016. године

ПРЕСУДУ

Дјелимично се уважава жалба браниоца оптуженог и преиначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017909 16 К од 24.03.2016. године, тако што се оптужени Р.М., због кривичног дјела ратног злочина из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, примјеном члана 43. став 1. тачка 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, о с у њ у ј е на казну затвора у трајању од 1 (једне) године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017909 16 К од 24.03.2016. године, оптужени Р.М. је оглашен кривим због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту КЗ СФРЈ), и за то дјело осуђен на казну осуђен на казнузатвора у трајању од 2 (двije) године.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади трошкове

кривичног поступка у износу од 596,75 КМ, паушални износ трошкова од 150,00 КМ, те обавезан на трошкове који се односе на награду и нужне издатке постављеног му браниоца с тим што ће износ ових трошкова првостепени суд утврдити посебним рјешењем у складу са одредбом члана 97. став 2. ЗКП РС.

На основу члана 108. став 3. ЗКП РС оштећени М.А. је са имовинско правним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог, због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, „повреде одредаба ЗКП Републике Српске“ и одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу, остао код навода и приједлога из жалбе, а оптужени је ту жалбу подржао.

Републички тужилац је предложио да се жалба одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу, одлучено је као у изредци ове пресуде из сљедећих разлога.

Иако жалба браниоца оптуженог пресуду побија из свих основа наведених у предходном дијелу образложења, садржај разлога који се у жалби износе упућује да се пресуда побија, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наиме, кључни приговори жалбе се односе на тврдњу да је осуђујућа пресуда заснована искључиво на исказу оштећеног М.А., а тај исказ је неувјерљив из разлога што је оштећени, од времена када је саслушаван различито исказивао о околностима под којима је повријеђен. С друге стране и свједоци оптужбе чији искази су изнесени у образложењу побијане пресуде нису потврдили одлучну чињеницу, да је оптужени, а неко други нанио повреде оштећеном, па је, слиједећи те приговоре по ставу жалиоца требало поступити у складу са одредбом члана 3. став 2. ЗКП РС, која прописује да сумњу у погледу постојања чињеница која чине обиљежје кривичног дјела или од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства, суд треба ријешити на начин који је повољнији за оптуженог (*Načelo in dubio pro reo*).

Изнесени приговори жалбе браниоца нису основани. Без обзира што оштећени о свим чињеницама о којима се изјашњавао у поступку који је претходио доношењу побијане пресуде није исказивао потпуно идентично о догађају који је предмет суђења, о одлучној чињеници да му је повреде описане у изреци пресуде пуцањем из ватреног оружја нанио оптужени је досљедан током цијелог поступка. Побијана пресуда је у образложењу на страни пет и шест детаљно изнијела садржај исказа оштећеног, који је напосебно питање тужиоца на главном претресу, да ли је сигуран да му је те повреде нани оптужени, исказао да је сто посто сигуран. Осим тога, у пресуди је изнесен и садржај исказа свједока С.Б. (страна петнаест образложења првостепене пресуде), који је срео оштећеног

послије рата и питао га кога је ранио када му је оштећени А. рекао да га је ранио оптужени М.

Свједок М.Ј. (исказ изнесен у образложењу пресуде на страни шеснаест), је такође исказао да је оштећеног послије догађаја видио на дан догађаја када је овај повријеђен, да је оштећеног видио и послије догађаја 1995. године у Х., да је са овим разговарао тек 1996. године, и да му је оштећени тада рекао да њега није ранио Р.И., како је он мислио већ да га је ранио Р. (оптужени). Ову чињеницу је у свом исказу потврдио пред првостепеним судом свједок Р.И., јер је оштећени и њему рекао да му је повреде у предјелу грудног коша и десне надлактице нанио оптужени. Да је оптужени нани повреде оштећеном произилази и из исказа свједока М.М., који је исказао да је након пет до шест дана послије рањавања оштећеног да држи руку и рањен сједи поред пута, а да га је ранио оптужени. Ово је потврдио у свом исказу и брат оштећеног свједок М.А.

Пред првостепеним судом су саслушани и други свједоци чији искази су укратко изнесени у образложењу побијане пресуде, међутим, ти свједоци немају непосредних, а нити посредних сазнања о околностима под којима је оштећени задобио повреде, па они и нису били предмет посебне оцјене од стране првостепеног суда.

Првостепени суд је на основу исказа оштећеног као и доказа оптужбе – исказа свједока који су у погледу чињенице повређивања оштећеног потврдили његов исказ, те доказе оцјенио правилно на начин који и прописује одредба члана 295 став 2. ЗКП РС, те таквом оцјеном коју и овај суд сматра правилном извео коначан и првилан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци ове пресуде учинио кривично дјело за које је побијаном пресудом и оглашен кривим. Стога је чињенична основа побијане пресуде потпуна и правилна, а приговори жалбе браниоца у овом основу побијања пресуде неосновани.

Радње оптуженог описане у изреци пресуде садрже сва битна обиљежја кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, па ни кривични закон на штету оптуженог није повријеђен.

Нису учињене ни повреде одредаба кривичног поступка које су имале или су могле имати утицаја на правилност и законитост доношења пресуде, тачније то се само наводи као основ побијања, али се за постојање тих повреда не наводе никакви разлози, па побијање из овог жалбеног основа се мора одбацити као неосновано.

Речено је већ, да се пресуда побија жалбом из због одлуке о кривичној санкцији, али се ни о томе у жалби не наводе никакви разлози. Овај суда је, а будући да се пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуку о изреченој казни испитао у складу са одредбом члана 322. ЗКП РС (проширено дејство жалбе), па је оцијенио да је изречена казна затвора у трајању од 2 (двје) године, без обзира што су код њеног изрицања примјењене оредбе КЗ СФРЈ о ублажавању казне (најмања прописана казна за ово дјело је 5 (пет) година), оцијенио да је изречена казна престога, имајући у виду да су на страни оптуженог, а како то произилази из образложења пресуде на страни двадесетосам

утврђене само олакшавајуће околности које је и првостепени суд оцијенио особито олакшавајућим, сврха кажњавања из члана 33. КЗ СФРЈ може остварити и осудом на мању казну, дјелимично уважио жалбу браниоца оптуженог и на основу члана 328. став 1. ЗКП РС, преиначио првостепену пресуду на начин као у изреци ове пресуде.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић